

ειδικής αυτής επιτροπής ο Γενατάς θα ισχυρισθεί ότι, και αν ακόμη η ελληνική κυβέρνηση «έσυμβούλευσε» τον ορισμό διαιτητών, τους οποίους τελικά εξέλεξαν τα διαφερόμενα μέρη, οι αιρετοκριτές αυτοί δεν αντλούν τη δικαιοδοσία τους από κάποια κυβερνητική εντολή, εφόσον η κυβέρνηση δεν μπορεί να υποχρεώσει τους διαδίκους σε συμμόρφωση προς μία αιρετοκρισιακή απόφαση. Και ο ισχυρισμός του όμως αυτός δεν ευσταθεί απόλυτα, εφόσον, όπως είναι γνωστό, οι ανέκκλητες αποφάσεις των αιρετών κριτών ήταν υποχρεωτικώς εκτελεστές. Ειδικότερα, σε περίπτωση αρνήσεως του ηττηθέντος διαδίκου να συμμορφωθεί, ο νικήσας διάδικος είχε το δικαίωμα να προκαλέσει την αναγκαστική εκτέλεση με συνδρομή της διοίκησης²²⁹. Αλλά και μετά την έναρξη της λειτουργίας των τακτικών δικαστηρίων, κατά τα αναφερόμενα από τον Δημ. Σερεμέτη, τα δικαστήρια επικύρωναν τις αποφάσεις των διαιτητών στις οποίες και προσέθεταν τον εκτελεστήριο τύπο²³⁰. Εξάλλου, όπως προκύπτει από την επιστολή Καπο-

229. Βλ. σχετικά ΒΙΣΒΙΖΗΣ, *Η Πολιτική Δικαιοσύνη*, ό.π., 184-185 όπου και η διαδικασία αναγκαστικής εκτελέσεως με εντολή της Αντικυβερνητικής Έπιτροπής κατά την περίοδο που ακολουθεί τη ψήφιση του Πολιτικού Συντάγματος της Τροιζήνας.

230. Βλ. σχετικά ΣΕΡΕΜΕΤΗΣ, *Η Δικαιοσύνη επί Καποδίστρια*, ό.π., 138. Τα αντίθετα ωστόσο προκύπτουν, ως προς τα τηρούμενα στην πράξη, από ανέκδοτο έγγραφο του έτους 1829 (Ε.Β.Ε., Υπουργείον Δικαίου, Κώδιξ Γ' 26, Πρωτόκολλον Έξερχομένων, αρ. 169, 25.10.1829) όπου ο Ιω. Γενατάς επισημαίνει την άρνηση των Ειρηνοδικών να εκτελούν τις διαιτητικές αποφάσεις και την παραπομπή των διαδίκων προς εκτέλεσή τους στα Πρωτόκλητα Δικαστήρια. Για την επίλυση του προβλήματος αυτού προτείνεται Ψήφισμα με το οποίο θα δοθεί άδεια προς τους Ειρηνοδίκες να εκτελούν τις διαιτητικές αποφάσεις. Το σχετικό κείμενο έχει ως εξής:

«f.59

[χρονο(λο)γία]

1829

169

8βρίου 25

Πρὸς τὸν Ἐξοχώτατον Κυβερνήτην τῆς Ἑλλάδος.

Ὁδηγούμενος ἀπὸ τὴν πείραν αὐτὴν εἰς τὸ νὰ γνωρίσω τὰ ὑπάρχοντα χάσματα τῶν Δικαστικῶν τύπων, καὶ συναισθανόμενος ὅτι ἡ Ὑ(μῶν) Ἐ(ξοχότης) προσμένει τὴν ἀναπλήρωσιν αὐτῶν ἀπὸ τὴν πείραν αὐτὴν καὶ ὄχι ἀπὸ ιδέας ἀφηρημένας, ἔγραψα τὰ ἐγκλειόμενα πέντε ψηφίσματα καὶ λαμβάνω τὴν τιμὴν νὰ ὑποβάλλω πρὸς τὴν Ὑ(μῶν) Ἐ(ξοχότητα) τοὺς λόγους ἐπὶ τῶν ὁποίων αὐτὰ στηρίζονται. 1^ο: Πλήθος δυστυχῶν εἰς διαφόρους τόπους τοῦ κράτους, ἔχοντες ἀνὰ χεῖρας ἀποφάσεις διαιτητῶν/f.60 προστρέχουν εἰς τοὺς Εἰρηνοδίκας διὰ τὴν ἐκτέλεσίν των, καὶ ἀποπεμπόμενοι παρ' αὐτῶν πρὸς τὰ Πρωτόκλητα, βιάζονται νὰ ταξιδεύσουν, καὶ νὰ ὑποφέρουν ὄχι σμικρὰ ἔξοδα, ἀπερχόμενοι πρὸς τὰ Πρωτόκλητα Δικαστήρια ἀπὸ θαλάσσης καὶ ὄρη ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον χωρισμένα, διὰ νὰ λαμβάνωσι τὰς διαταγὰς των, καὶ νὰ ἐπανέρχονται εἰς τὴν διαμονὴν τοῦ ὀφειλέτου ὅπου εὐρίσκεται ἡ περιουσία του. Πρὸς ἀποφυγὴν τῶν τοιούτων πολυπόνων καὶ πολυδαπάνων ταλαιπωριῶν καὶ πρὸς ἄνεσιν τῶν δυστυχῶν πολιτῶν ἐγγράφη λοιπὸν τὸ ὑπ' ἀριθ. ... ψηφισμα, τὸ ὁποῖον δίδει τὴν ἄδειαν πρὸς τοὺς Εἰρηνοδίκας νὰ ἐκτελῶσι τὰς τῶν διαιτητῶν ἀποφάσεις ...».

